
1

ההפתעה הלא נעימה נחתה על ג'ף האנדלר בשעה 10 בבוקר. בשעה שמונה ושלושים, כשהחל את שיגרת יומו, לא העלה בדעתו כלל מה מצפה לו בהמשך היום. באותה שעה בדיוק יצא במצב רוח מרומם מביתו ברחוב ה-15 פלטבוש מזרח, זו שכונת היוקרה בברוקלין. הוא פנה לעבר החניה הצמודה לביתו הדו קומתי ונכנס למכונית השברולט מודל 1982 החדשה אותה קנה באותו שבוע. הוא התניע אותה ורק דקות ספורות חלפו עד שכבר נע לאיטו ב-J AVENUE לעבר רחוב קוני איילנד, בדרך שתוביל אותו למנהטן. כך בדיוק נהג בכל יום זה מספר שנים: פניה זהירה ימינה בקוני איילנד, השתלבות בתנועה והגברת מהירות הנסיעה. לאחר מכן, פניה שמאלה בדיטמאס אבניו, עליה על השדרה רחבת הידים האושיאן פרקוויי. למרות התנועה הכבדה עמוסת הרכבים הדוהרים בטיורף ניו-יורקי היה ג'ף רגוע. כך שיכול היה להזכר בחידוש שחידש בדברי התוספות בשיעור דף היומי הבוקר, ולגלגל עסקאות יהלומים המצפות לו הבוקר במשרד. הכל היה רגוע שקט ושיגרתי כל כך.

שום דבר לא בישר לו על התפנית החדה המצפה לו בעוד שעה קלה. ארבעים וחמש דקות לקח לו כדי להגיע למשרדו ברחוב הארבעים ושבע במנהטן. מן האושיאן פרקוויי דהר על הפרוספקט אקספרסוויי. משם, בפניה ימינה התקדם לעבר מטרתו על בי. קיו. איי. כשהגיע קרוב לברוקלין ברידג' – האט. פניה חדה שמאלה והוא היה על גשר ברוקלין המתוח על נהר ההדסון בין ברוקלין ומנהטן. מתחת זרמו לאיטם מימי הנהר וממולו נשקף המקבץ האדיר של גורדי השחקים הניו-יורקי, הבנויים בצפיפות אל גובה השמים. תמיד, כשעבר על הגשר חש בעוצמה הקורנת מן היופי האלים הזה. היום, כשהתקרב למנהטן החלו להתרוצץ במוחו המחשבות על הבוס, מיסטר ג'ייקוב נורת'פלד, יהודי כמוהו אך רחוק מקיום מצוות ומלימוד תורה. הוא היה סקן לדעת כיצד תיראה הפגישה ביניהם הבוקר אחרי הריב הקשה שפרץ ביניהם אתמול. כשחזר אתמול בערב הביתה, עוד היה נסער וזועם. הוא חשב לצלצל אליו ולהודיע לו חד משמעית כי הוא מתפטר מן העבודה. אולם, השי"ת חנן אותו באשה חכמה, מעשית ובעלת תבונה. היא, מרים שמה, שלפה ממוחו מחשבה אווילית שכזאת וגירשה אותה אל ארץ הדברים הלא מתגשמים: "איפה תמצא מקום עבודה כה נוח, עבודה בחברה כה גדולה עם משכורת טובה, עם אתגרים עסקיים מרגשים עתירי בונוסים כמו בחברה הזאת. הה? תזכור את וונצואלה, ג'ף!"

כן, וונצואלה. זה היה מרגש ועיסקה מוצלחת ביותר. אבל לו יכלה לצפות מה מצפה לו בפגישה הקרבה והולכת, אולי היתה מסכימה אתמול בערב עם החלטתו להתפטר.

ג'ף פנה ימינה אל האף. די. אר דרייוו. הוא הכביש המשתלשל לאורך שפת נהר ההדסון. כשפנה לבסוף שמאלה ברחוב הארבעים ושנים המוביל אל תוך מנהטן, חש לפתע במועקת מה בלתי מובנת ומוסכרת לו. עוד עשר דקות יהיה במשרד. הנה הוא כבר בשדרה החמישית, הפיפט אבניו המפורסם. עוד פניה אחת והוא ברחוב ארבעים ושבע, הרחוב בו מרוכזים רוב משרדי היהלומנים. אבל, מה המתיחות הזאת שהוא חש פתאום בחלל בטנו? למה המתיחות הזאת מטפסת לאיטה במעלה חזהו עד שנעצרה בגרונו כגוש חונק?

ג'ף גלש פנימה אל החניון במעמקי הבניין שבקומתו העשירית נמצא המשרד בו הוא עובד: "דיאמנט אנטרפרייז אינקורפורייטד" (די. איי. אי.). הוא ביטל את התחושה המוזרה והטורדנית שתקפה אותו לפתע וניסה לגרשה כפי שמגרשים זכוב החג מסביב לאף. "נונסנס" (שטויות), לחש בקול שנשמע היטב בחלל רכבו. בוודאי זו הפגישה הצפויה לו עם הבוס, המעיקה מעט על מוחו וליבו. הבוס הקשוח שלו, העקשן, שאינו יודע לוותר או להודות על האמת. זה הכל. האם באמת זה הכל? משום מה התנגן לו פתאום בראשו לשון הגמרא: 'איהו לא חזי מזליה חזי' (גם אם האדם לא מרגיש מה עלול לבוא עליו, מזלו מרגיש ורואה). האמנם? בכל אופן החליט

לנסות ולהימנע מלהיפגש אותו יום עם הבוס. עד מחר קיים סיכוי שיירגעו מעט הרוחות ויצטננו.

המעלית הובילה אותו לדלת המשרד העשויה זכוכית משוריינת. ג'ף פתח אותה ורגליו עמדו בפתח המשרד:

"היי," הפטיר בחיוך קל לעבר המזכירה שישבה מאחורי דלפק הקבלה בכניסה. הוא לא חיכה לתגובתה כי אם מיהר לחדרו. ללא שהיות ניגש אל הכספת הקטנה הקבועה בקיר החדר. לחץ את מספרי הקוד הסודי. דלת הכספת נפתחה בנקל והוא הוציא ממנה מספר מעטפות קטנות שהכילו את הסחורה היקרה. ג'ף הדליק את מנורת הפלורוסנט המבהיקה בלובנה שהשתלשלה מן הקיר אל שולחן העבודה שלו, פיזר את הסחורה על השולחן והחל למיינה מחדש.

הטלפון צלצל. המזכירה היתה על הקו:

"ג'ף?"

"יס."

"מיסטר ג'ייקוב מבקש לדבר איתך."

ג'ף החסיר פעימה. המתיחות בליבו גברה:

"לא. אל תגידי לי את זה!"

"אבל הנה, אמרתי."

"אמרת לו שהגעתי?!"

בקולו נשמעה הטרוניה.

"לא אמרת לי לא להגיד."

ג'ף נשף בקול:

"אין לי חשק לדבר איתו היום."

"בבקשה, תגידי לו את זה אתה בעצמך."

"תעשי משהו שיעזוב אותי היום. תספרי לו מה שאת רוצה. את מבינה?

אחרי מה שהתחולל אתמול בינינו אני רוצה יום מנוחה ממנו. זה טוב גם עבורו."

"אני מבינה אותך טוב מאוד." מיהרה לענות, "אבל הוא על הקו,

מחכה. יו אַנְדֶרְסֶטְכֶנְדֶרְ (אתה מבין?)"

ג'ף חש בחולשה הנמסכת באבריו. הכניעה לרצון הממונים עליו היתה

תכונה רעה בין קוי אופיו:

"טוב, שיהיה. אבל אני לא אחראי לתוצאות."

המזכירה נשמעה החלטית:

"אתה דווקא כן תהיה אחראי. אדם בהתנהגותו מכתיב את התנהגות

הזולת כלפיו. תזכור את האימרה החביבה האומרת: 'לא תמיד הבוס צודק,

אבל הוא תמיד הבוס'. הנה — קבל אותו."

ג'ף המתין בדריכות לקולו של מיסטר ג'ייקוב:

"היי!"

ה"היי", ג'ף שם לב, היה חביב מעט.

הוא ענה בקול צונן:

"היי."

"טוב שהגעת."

ג'ף היה מופתע. חביבות שכזאת לא היתה תכונה בולטת באישיותו של בעל הבית שלו. גם לא כאשר העבודה התנהלה על מי מנוחות. בוודאי ובוודאי שלא, אחרי המילים הקשות שהם הטיחו זה בזה אתמול בשעות אחרי הצהרים. ואם כן, מה הוא רוצה? 'עלי להיות זהיר ועירני', הזהיר אותו שומר הסף הטמון בליבו.

בכל זאת, התרכך ג'ף קמעה וענה בזהירות:

"אפשר לחשוב שכל יום אני לא מגיע. מה זה ה'טוב שהגעת'?"

ג'ייקוב צחק קלות:

"עקרונית אתה צודק", השיב ג'ייקוב, "ובכל זאת טוב שהגעת. יש לי משהו חשוב ביותר לשוחח איתך. סי יו לייטר (אראה אותך מאוחר יותר)." סקרנותו, כמו גם חשדותיו, של ג'ף התעוררו:

"מדוע לא עכשיו?"

"אה, הנושא עדיין לא ברור די צרכו. אני עוד מחכה לטלפון גורלי מחוץ לארץ. ממדינה מסויימת. השיחה בינינו תלויה בטלפון זה."

הסקרנות התעוררה. הוא שאל בזהירות:

"מה זה 'מדינה מסויימת'?"

"אתה סקרן, ידידי הצעיר."

ריח של הטפת מוסר הורגש במילים אלו. הן צרמו את אוזניו של ג'ף: "נכון. אבל, סלח לי, אתה הוא המעורר בלבי את הסקרנות ולאחר מכן שואל שאלות למה אני סקרן?!"

לרגע דמם הטלפון. לאחר מכן נשמע קולו הסמכותי של הבוס:

"התאזר בסבלנות, ג'ף. אני לא רוצה לדבר על הנושא דרך הטלפון."

ג'ף גיחך. ידו הפנויה גירדה גירוד קל את ראשו מתחת לכיפתו השחורה. הפעם מיהר לענות. בטחונו העצמי ביחסיו עם הבוס חזר אליו:

"ממי אתה מפחד? אתה חושש שמאזינים לנו? מה? אנחנו ברוסיה?!"

ג'ף שמע היטב מעבר לקו את צחוקו המתגלגל של ג'ייקוב:

"הנה, עכשיו אני רואה שצדקתי שמכל הסוכנים של החברה החלטתי

לדבר דווקא איתך."

"אני לא מבין."

"אתה עוד תבין, ג'ף! סי יו. (להתראות)"

בלא התראה טרק הבוס את הטלפון. ג'ף המשיך להחזיק לרגע נוסף את השפופרת, מאזין בהכנעה ובמבוכה לקול המונוטוני הבוקע מן השפופרת. קול, שהזכיר לו את התקיעה הגדולה בשופר של ראש השנה.

לבסוף הניח ג'ף את השפופרת על כנה. לרגע ישב דומם בלא לנוע. לאחר מכן הרים את ראשו לעבר התקרה ועצם את עיניו. הוא ניסה לקלוט את פשר הדברים המוזרים והמסתוריים ששמע מפי ג'ייקוב בשיחה שזה עתה נסתיימה. איך שהוא קישרו מחשבותיו, פעם אחר פעם, את השיחה החרیגה עם מה שקרה ביניהם אתמול. אולי הוא עומד לפטר אותו בצורה כלשהי? אולי ישלח אותו לפתוח איזה משרד זניח בפינה כלשהי בעולם. העיקר שיהיה רחוק ממנו? לאחרונה העלה רעיונות כאלו להקים משרדים נוספים, שלוחות למפעל שלהם בארצות הברית. ומה זו 'המדינה המסויימת' הזאת אותה הזכיר? ג'ף היה נרגז מעט. הוא לא אהב נושאים לא סגורים ומצבים מעורפלים ומעצבנים.

לפתע זינק מכסאו. הוא מיהר אל עבר דלת חדרו, פתח אותה בתנועה נמרצת ובצעדי ענק בלע את הפרוזדור הארוך, עד שעמד בפני דלת משרדו של מיסטר ג'ייקוב. היסוס קל, עליו התגבר בתנועת ראש נמרצת, והוא הקיש עליה. ג'ף לא חיכה למענה. הוא פתח את הדלת ונעמד על הסף.

ג'ייקוב הופתע למראה האורח שטרם הגיע שעתו להיקרא פנימה. עיניו האפורות מיצמצו ברגע הראשון, מביעות זעם עצור על הפגיעה שפגע ג'ף במעמדו ובסמכותו — כנשיא החברה. אולם, העיניים חזרו במהירות רבה לגודלן הטבעי. ג'ייקוב נורת'פלד זכר את השליחות שרצה להטיל עליו. כעת לא הזמן לדקדוקי כבוד והפגנת סמכות מנהלים. עיניו אפילו חייכו מעט:

"אווה, אני רואה שאתה באמת סק'ן. סקרנות היא תכונה טובה מאוד כשמדובר בהרחבת הידע האישי או הכללי. אבל, בעסקים, ג'ף, במיוחד במשא ומתן עסקי, כדאי לפעמים להפגין אדישות וחוסר עניין, אתה מבין למה, אני לפחות מקווה שאתה מבין."

ג'ף לא ענה. עיניו של הבוס היו תקועות במבט מלא סקרנות בפניו של ג'ף, כמנסה לקרוא את התגובה לדברים הנאמרים. ג'ף עדיין עמד ליד הדלת. קולו של ג'ייקוב שוב נשמע מנסר בחלל המשרד:

"זו בהחלט תהיה שגיאה רצינית מצידך, אם תעשה אותה במסגרת השליחות שתוטל עליך."

ג'ף התעלם מן הדברים. הוא לא חיכה להזמנה. הוא נכנס לחדר והתקרב בצעדים מדודים לעבר השולחן המשרדי המפואר מאחוריו ישב בעל הבית שלו. הוא שקע באחת הכורסאות שעמדו ליד השולחן, העלה רגל על רגל, בחן את פני היושב ממול בכורסת עור שחורה, כשהם מביעים סמכות ויוהרה, וחיכה, אפשר לומר — בהתרסה גלויה.

ג'ייקוב חייך. ניכר היה בעליל שהוא מתאמץ ליצור אווירה נעימה ורגועה.

"אתה רוצה לדעת מה היא השליחות שאני רוצה להטיל עליך, או מה היא המדינה המסויימת שלא הזכרתי את שמה בשיחת הטלפון שלנו?"

ג'ף טופף באצבעותיו על השולחן, לבסוף אמר:

"עלי לבחור בין השניים? האם אי אפשר לשמוע גם על השליחות וגם על המדינה המסויימת?"
 "אפשר, למה לא. ביקשתי ברגע זה רק לבדוק את עצמת הסקרנות שלך."

ג'ף החל לאבד את סבלנותו. הפטפטת המיותרת הזאת שכלל לא התאימה לאופיו של בעל הבית — הרגיזה אותו:
 "מיסטר ג'ייקוב, אולי ניגש סוף סוף ישר לעניין?"
 ג'ייקוב בלע את העלבון בלא לתת לכך ביטוי בשרירי פניו:
 "תראה, אני מושך קצת את הזמן, כי אני מחכה לטלקס ממוסקבה. הוא צריך להגיע כל רגע."
 ג'ף הופתע ונדרך. גופו נטה מעט לעבר השולחן:

"מוסקבה?!"
 ג'ייקוב אהב את הרגע בו הצליח להפתיע את הנתון למרותו העסקית:
 "הנה, במילה אחת אתה שומע ממני גם על השליחות וגם על המדינה המסויימת שכל כך היית סקן לדעת את שמה."

ג'ף חש באי נוחות גוברת:
 "אני רוצה להבין! אתה רוצה שאסע למוסקבה?"
 ג'ייקוב הרים מעט את ראשו. סנטרו שהושט קדימה הביע נחרצות:
 "כן."

"לרוסיה? מטעם המשרד?"

"כן."

"לארץ הק.ג.ב.?"

מבטו של ג'ייקוב נהיה רך יותר:

"אל תגזים, ג'ף. זה לא מה שהיה פעם. זו לא התקופה של סטאלין. נכון, הק.ג.ב. עדיין מטיל אימה על התושבים המקומיים. אבל, זה לא מה שהיה בעבר. חוץ מזה אתה אורח אמריקני. אין לך ממה לחשוש."

לאחר שתיקה עמוקה של רגע, הוסיף:

"כמובן, אם לא תתערב בעניינים שלא נוגעים לך ולא תתחוב את האף בנושאים שהם מעבר לביצוע עיסקת היהלומים בה אני תולה תקוות גדולות."

ג'ף התעטף בשתיקה. העסק לא מצא חן בעיניו. עיניו החלו משוטטות על כתלי המשרד אנה ואנה בלא מטרה מסויימת. הטפט החום הנוטה לאדום שכיסה את הקירות, המחיש לו לאן הוא עומד להישלח: אל ארץ הגזירה האדומה. ידו שיחקה, בלא משים, בעט הנובע המוזהב, שהיה מונח על השולחן. ג'ייקוב שלף את העט בשתיקה מבין אצבעותיו של ג'ף. הוא לא אהב שזרים נוגעים בחפציו. ג'ף לא הגיב.

ג'ייקוב דחק בו:

"נו, מה אתה אומר?"

"שום דבר. זה בוודאי קשור למה שהיה בינינו אתמול! עונש כזה."
 "אני שוכח מהר מ'אתמול' שכזה. אני זוכר רק את המחר. אבל אם אתה באמת רוצה לדעת מדוע בחרתי כך משום שזה קשור להצלחה שלך בווניצואלה לפני מספר חדשים. בנושא רגיש כמו סחר עם הרוסים, אני סומך עליך יותר מאשר כל האחרים במשרד. אתה מבין, אתה למדת בישיבה, בלייקווד אני חושב, ויש לך ראש חכם למשא מתן עם המוח הרוסי הנוקשה שאינו יודע פשרות."

"בנושא רגיש ומסוכן, התכוונת לומר!"

ג'ייקוב נשם עמוק:

"אני חוזר ואומר לך, אתה מגזים. גם על רוסיה עובר שינוי עמוק. אפילו הק.ג.ב. השתנה למרות שזו עדיין משטרה חשאית אכזרית ביותר. אבל היום הרבה אמריקנים נוסעים וחוזרים מבלי שבכלל הרגישו בקיומה של המשטרה. לא קורה להם כלום."

ג'ייקוב השעין את גופו על השולחן לעבר ג'ף. הוא הנמיך את קולו כממתק סוד:

"תבין, ג'ף. הרוסים מעוניינים לסחור איתנו, האמריקנים. וכל עוד הם מעוניינים במסחר הם לא יפגעו באיש נויטרלי שבא למסקבה נטו בשביל ביונס, אין מה לדאוג. יש להם סחורה טובה. אבנים קטנות מלוטשות היטב. קשר איתם יעזור לנו קצת להשתחרר מן הלפיתה שהסינדיקאט לופת אותנו. הרווחים הם גדולים, ג'ף. גם אתה תיהנה מהם. הבונוס יהיה במקרה זה גדול יותר מאשר בונצואלה, אתה מבין?"

ג'ף פשט את ידיו לצדדים כפעולה משחררת מתח:

"בוודאי שהבונוס יהיה גדול יותר כי הסכנה גדולה יותר. אגב, הבונוס יגיע גם לאשתי אם לא אחזור."

בליבו רצה לשאול אותו מדוע אין הוא נוסע בעצמו, אם הרווחים כה גדולים. ושיקח לעצמו את הבונוס. אולם הוא לא רצה להחריף את האווירה המתוחה ביניהם.

"אתה ציני הבוקר," הגיב ג'ייקוב במהירות, "אבל אני סולח לך."

ג'ף קם מכסאו:

"זה הכל? אני יכול לתת לך תשובה מפורטת מחר?"

ג'ייקוב הנהן בראשו לחיוב.

"עד מחר כבר יהיה בידי הטלקס המאשר את נסיעתך."

ג'ף לא ענה על המילים האחרונות הללו. הרגיו אותו שג'ייקוב פעל מאחורי גבו. בלי לשאול אותו הכין עבורו אישור כניסה לרוסיה. אבל — החליט לשתוק.

כאשר כבר עמד ליד הדלת השיג אותו עוד משפט שיצא מפי הבוס:

"תזכור ג'ף, אם אתה מסרב אני לא שולח מישהו אחר במקומך. והעסקה יורדת לטמיון."

ג'ף הסתובב לרגע לעבר מיסטר ג'ייקוב נורת'פלד. ולא אמר דבר. בליבו שמע את הקול האומר: 'הבוס מנסה ללחוץ על המצפון שלך'. הוא הפטיר: "ביי" ויצא.

"אתה לא נוסע וזהו! נקודה!" מרים, אשתו, עמדה באמצע הסלון בביתם, רועדת כולה מזעם והתרגשות.

ג'ף צחק: "אמרת לי אתמול שלא כדאי לי להתפטר מן המשרד המהולל שלנו משום שיש שם אתגרים עסקיים מרגשים. אז הנה, לא התפטרתי וקיבלתי אתגר עיסקי מרגש."

היא החלה לבכות. ג'ף היה חסר אונים ובמצוקה. הוא ידע שתשובה שלילית חד משמעית לבוס שלו אכן תביא בסופו של דבר לפיטוריו מחברת "דיאמנט אנטרפרייז אינקורפוריישן", בצורה זו אחרת. צעד, שלמעשה לא רצה בו. מצד שני הנסיעה הזו למוסקבה די הפחידה אותו. יתכן והפחד נובע מדעות קדומות. אבל, פחד אי אפשר לגרש בגרזנים ובקרדומות. הוא קיים וזהו. כן לא ידע כיצד להרגיע את אשתו ולהתמודד עם סירובה המוחלט שאינו מתחשב בתוצאות פרנסת הבית והמעמד האישי שלו.

רעיון מה ניצנץ במוחו: "את יודעת? אעשה מה שאבא שלי יאמר." היא לא ענתה. אולם, הוא כבר חייג לארץ, לרמת גן, מקום מגורי אביו וסבו.

"הלו אבא, מה שלומך? שלום אמא? שלום סבא?" "אווה זה אתה ישראל יעקב? שלומנו כ"ה בסדר. מה קרה שאתה מצלצל?"

"אגש ישר לעניין. אני קצת במבוכה ולא יודע מה לעשות. הבוס רוצה שאסע לרוסיה לסיים שם משא ומתן שהוא החל בו. מה לעשות אבא? מרים מתנגדת בכל תוקף. אם לא אסע קיימת סכנה שאפוטר מן העסק. כך אני מריח, לפחות."

קו הטלפון הטרנסאטלנטי דמם לרגעים ארוכים. לבסוף שמע ג'ף את קולו של אביו:

"לא יודע מה להגיד לך. היום רוסיה פחות מסוכנת. אבל בכל זאת. חוץ מזה אתה זוכר שאנחנו מרוסיה."

"זוכר." "ושסבא נמלט משם בצורה שסיבכה אותו עם השלטונות. יודע מזה?" "משהו."

"אני יודע אם לנכד לא יעשו בעיות בגללו?"

שוב שתיקה קצרה.
 "טוב תראה, ג'ף. אני חושב שתנסה לדחות את העניין. תדחה בחכמה, כמובן. חבל להפסיד את מקום העבודה הזה."
 "שמעתי. אולי תדבר גם עם סבא?"
 "בסדר. אם יהיה לי משהו חדש אודיע לך. ביי."
 "שלום."
 ג'ף נפנה לעבר אשתו שחזרה למטבח ופתחה שם בפעלתנות יתר כדי לשחרר עצבים:
 "די, תרגעי. אבא אמר שלא אסע!"
 פתאום הטלפון צלצל. אביו מישראל היה על הקו:
 "תראה, אני כעת אצל סבא הוא דווקא רוצה שתיסע. הוא מאוד תקיף בעניין."
 ג'ף היה המום. המילים פשוט נעתקו מפיו.
 "אתה שומע אותי, ג'ף?"
 הוא ענה בקול רפה:
 "כן. אני שומע."
 "מה קרה לך פתאום? יש איזה שינוי בקול שלך?"
 "כן. אתה לא מבין למה?"
 "הבנתי. קח את סבא הוא רוצה לדבר איתך."
 "ישראל יעקב, מה שלומך?" הקול היה חלוש מתובל בצרידות של זקנה, "אני אוהב את השם היהודי שלך, לא — ג'ף!"
 ג'ף, שחוט סבלנותו התקצר מאוד, מיהר להשיב:
 "ב"ה טוב. כלומר, בינתיים."
 "תראה ישראל יעקב, אני כן רוצה שתיסע. יש לי עבורך שליחות חשובה שתמלא עבורי במסקבה."
 ג'ף ענה אוטומטית:
 "כן."
 "אז אתה נוסע?"
 "אם אתה רוצה — אסע." במוחו כבר חיפש אחר התירוצים המשכנעים שיוכל להשמיע באוזניו כדי להתחמק מכל העניין.
 "תראה, ישראל יעקב, מתי אתה אמור לנסוע?"
 "בעוד שבועיים בערך."
 "נו, אז תספיק לבוא לארץ ישראל לשמוע את הבקשה שלי."
 ג'ף לא הבין:
 "למה לא דרך הטלפון, סבא?"
 "לא אי אפשר. רק פנים אל פנים."
 "אתה מיוחד שמאזינים לשיחות שלנו?"
 "כן."

"מי?"

"מה השאלה מי? ! הק.ג.ב.!"